

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειμενὸν ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας — Ἐγκύκλιος ἀρ. 30, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932 —
ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμαὶ 100. Ἐξά-
μνην δραχ. 55. Τρίμηνι δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50,
Ἀμερικῆς δολλάρια 3. — Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμνηνοι καὶ Τρίμνηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'. — Τόμος 41ος

Ἀθήναι, 13 Ὀκτωβρίου 1934

Ἔτος 56ον. — Ἀριθ. 46

Ο ΚΛΗΡΟΝΟΜΟΣ ΤΟΥ ΡΟΒΙΝΣΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ANDRÉ LAURIE

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Μιλώντας ἔτσι, ὁ Χάνδος εἶχε πλη-
σιάζει τὴν πόρτα καί, γιὰ ν' ἀστείευ-
θῇ, ἄρχισε νὰ τὴ χτυπᾷ καὶ νὰ φω-
νάζῃ :

— Ἀ, κακὲ Ρανά ! ἀνόητε Ρανά !

Ἡ θυρίδα ἀνοίχθηκε.

Ἦταν μικρὴ τετράγωνη τρύπα στὸ
δρύινο φύλλον, ποὺ ἴσως εἶχε γίνει
τὴν ἐποχὴ ποὺ κι' ὁ Ροβινσὼν ἦταν
φυλακισμένος στὴν ἴδια σπη-
λιά. Γιὰ τὸν ἴδιο λόγο θὰ εἶ-
χαν βάλει καὶ γερὸ σύρτη, ὥ-
στε ἡ πόρτα νὰ κλείνῃ ἀπέξω.
Ὅλ' αὐτὰ τὰ σιδηρικὰ διατη-
ροῦνταν σὲ καλὴ κατάστασι,
ὥπως ἄλλωστε τὰ περισσότερα
πράγματα ποὺ βρίσκονταν μέ-
σα στὴ σπηλιά, γιατί δὲν ὑπῆρ-
χαν ὕδρατμοι καὶ δὲν γίνον-
ταν ὑγρομετρικὲς ἀλλοιώσεις
στὴν ἰδιαιτέρῃ τῆς ἀτμοσφαῖ-
ρα κάτω ἀπ' τὸν πυρίτινο θόλο.

Στὴ θυρίδα παρουσιάσθηκε
ἡ μορφή τοῦ Ρανά, ποὺ ἐκεί-
νη τὴν ὥρα μασσοῦλιζε κάτι
φαγώσιμο, χορταρικὸ ἢ φρού-
το. Ἀμέσως, μὲ κίνημα γοργὸ
σάν τὴ σκέψη, ὁ Χάνδος ρί-
χτηκε καὶ τὸν ἄρπαξε ἀπ' τὰ
μαλλιά, προσπαθώντας νὰ τρα-
βήξῃ καὶ νὰ περάσῃ ἀπ' τὴ
θυρίδα τὸ φοβερὸ ἐκεῖνο κεφάλι.

Ἡ ἰδέα ἦταν ἔξυπνη ὅσο
καὶ ἥρωϊκή, κι' ἂν πετύχαινε,
τὸ ζήτημα θάταν λυμένο : ὁ
Ρανά θὰ πιανόταν σὰ λύκος
στὴν παγίδα.

Δυστυχῶς ἡ τρύπα ἦταν μι-
κρή. Τὸ κεφάλι δὲν χωροῦσε
νὰ περάσῃ. Καὶ μὲ μιὰ δυνα-
τὴ προσπάθεια, ὁ Ἀφγανὸς τὸ
λευθέρωσε ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ
Χάνδου πληγωμένο. Δυὸ τούφ-

φες ματωμένα μαῦρα μαλλιά ἔμει-
ναν στὰ κλειστὰ ἀκόμα δάχτυλα τοῦ
γενναίου παιδιοῦ, ποὺ περίμενε τώρα
νάνοιξη ἢ πόρτα καὶ νὰ μῆν' ὁ Ρά-
νὰ γιὰ νὰ ἐκδικηθῇ. Κοίταζε γύρω
του, γυρεύοντας μὲ τί πρᾶγμα θὰ
μποροῦσε νὰ ὀπλισθῇ, γιὰ νὰ ὑπερ-
σπῇ τὸν ἑαυτὸ του, εἶδε κει-χάμω
τὴν ἀξίνα, ποὺ τὴν ἔπαιρνε πάντα
μαζί του στίς ἐκδρομὲς τῶν τελευ-

Ἀπὸ τὴν τρύπα τοῦ βράχου πρῶτος πέρασε ὁ Παῦλος
καὶ πάτησε τὸν λεπτὸ ἄμμο τῆς σπηλιάς

ταίων ἡμερῶν καὶ τὴν ἄρπαξε στὴ
στιγμὴ.

Μὰ ὁ Ρανά δὲν κουνιόταν. Ἴσως
δὲν εἶχε ὅπλα καὶ δὲν ᾔθελε νὰ ρι-
φοκινδυνεύσῃ. Ἴσως ᾔθελε νὰ μείνῃ
ὡς τὸ τέλος πιστὸς στὰ δόγματα τῆς
ἐταιρείας του, ποὺ τοῦ ἀπαγόρευαν
νὰ προσβάλλῃ τὰ θύματά του ἀπευ-
θείας. Ἦθελε νὰ τὰ ἴδῃ νὰ πεθαίνουν
τῆς πείνας.

Τὸ αἷμα τοῦ Χάνδου ἔβραζε στίς
φλέβες του. Αἰσθανόταν τὴν ἀνάγκη
νὰ φάῃ. Ἦθελε κάτι νὰ κάμῃ γιὰ
νὰ σώσῃ τὸ θεῖο του καὶ τὴν ἀδερ-
φή του. Τριγύριζε τὴ σπηλιά,
τρέχοντας σάν νὰ γύρευε κάτι
νὰ σφενδονίσῃ στὸ κεφάλι τοῦ
ἐχθροῦ καὶ νὰ τὸν πληγώσῃ
θανάσιμα.

Ἀλλὰ τὰ βλήματα δὲν ἦταν
ἄφθονα ἐκεῖ-μέσα· ἐκτὸς ἂν ἔ-
παιρνε κανεὶς γιὰ τέτοια τοὺς
πὶδ χοντροὺς ἀπὸ τοὺς τόμους
τῆς βιβλιοθήκης.

« Ἀχ ! νὰ μὴν ἔχω ἓνα του-
φέκι ἢ ἓνα πιστόλι ! ψιθύριζε·
θὰ τὸν σκότωνα τὸν ληστή σάν
τοσκάλι στὴν τρύπα του ! .. »

Τοῦ ἦλθε μιὰ ἰδέα :

« Θὰ βάλω φωτιά στὴν πόρ-
τα ! Θὰ πέσουμε ὅλοι πάνω του
καὶ θὰ τὸν πνίξουμε ! »

Κι' ἄρχισε ἀμέσως νὰ ἐκτε-
λῇ τὴν ἀπειλή του, προσπα-
θώντας μὲ τὸ κερί νὰ βάλῃ φω-
τιά στὸ παλιὸ δρύινο πορτό-
φυλλο. Ἀλλὰ ὕστερα ἀπὸ προ-
σπάθεια ἐνὸς τετάρτου, μόλις
κατόρθωσε νὰ τὸ μαυρίσῃ λίγο
ἀπὸ κάτω. Τὸ ξύλο ἐκεῖνο,
σκληρὸ σὰ σίδηρο, δὲν μπορού-
σε νὰ καῇ μ' ἓνα κερί.

— Ἐγὼ λέω νὰ σκάψουμε
μιὰ ὑπόνομο καὶ νὰ βγοῦμε ἔ-
ξω, εἶπε ἡ Ἀνθή.

Ὁ Χάνδος τὸ παραδέχθηκε.
Δὲν ἦταν ἀδύνατο νὰ πραγμα-
τοποιηθῇ ἡ ἰδέα τῆς ἀδερφῆς

του. Κι' άρχισε νά χτυπά δυνατά με την άξίνα τὸ ἔδαφος τῆς σπηλιάς. 'Αλλά ὕστερ' ἀπ' τὸν λεπτό ἄμμο πού τὸ σκέπαζε καί πού εἶχε βάθος μόλις δέκα ἑκατοστὰ τοῦ μέτρου, ἡ ἀξίνα ἀπάντησε βράχο, δηλαδή τὸν ἴδιο χρυσοφόρο πυρίτη πού σχηματίζει καί τὸ θόλο. Πού νὰ σκάσουν πιά, ἀδύνατο!

Τὸ πρόβλημα τῆς σωτηρίας φαίνεται πραγματικῶς ἄλυτο. Τοῦ κάκου οἱ τρεῖς φυλακισμένοι προσπαθοῦσαν νὰ βροῦν ἕναν τρόπο, ἕνα μέσο. Καί τὴν παραμικρὴ πιά ἐλπίδα ἔχασαν πῶς μπορούσαν ν' ἀποφύγουν τὴν τρομερὴ λύση: θὰ πέθαιναν ἀπὸ τὴν πείνα, κι' ὁ κακοὺργος πού τοὺς φύλαγε, ἀνοίγοντας κάθε τόσο τὴ θυρίδα, θὰ παρακολουθοῦσε τὴ βραδεία τους ἀγωνία...

Μιά ἔμπνευση ἤρθε τότε τοῦ Χάνδου.

— Θεέ, φώναξε ἀξαφνα, θέλετε ἀκόμα ἐκείνη τὴ χρυσὴ πλάκα;

— Τὸ ζῶμε; ἔκαμε ὁ ἀρχαιολόγος. Θὰ τῷ θελα βέβαια, μὰ τὸ θυσιάζω γιὰ τὴ ζωὴ μας. Δὲν ἀκούσεις χθὲς πού τὸ ἐπρότεινα γιὰ λύτρα στὸ ληστή;

— Τότε νὰ μοῦ τὸ δώσετε. Μοῦ φαίνεται πῶς βρήκα τὸ μέσο νὰ φέρω σὲ λογαριασμό τὸ Ρανά!

— Ὅχι χωρὶς κάποια λύπη — μὰ τί νὰ κάμῃ; — ὁ κ. Κλοακὲν ἔδγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του τὸν φυλαχτὸ καί τῷ δωσε στὸ Χάνδο. Ἀμέσως αὐτὸς ἔτρεξε στὴ θυρίδα καί εἶπε:

— Ρανά, ἰδὲς ἐδῶ!

Ὁ Ρανά πλησίασε λίγο γιὰ νὰ ἰδῇ στάθηκε ὅμως σὲ ἀρκετὴ ἀπόσταση, ὥστε τὰ χέρια τοῦ Χάνδου νὰ μὴ μποροῦν νὰ φτάσουν τὰ μαλλιά του.

— Λοιπόν, ἐξακολούθησε τὸ παιδί, τὸ βλέπεις αὐτὸ πού τὸ λὲς ζῶμε καί πού τὸ θεωρεῖς φυλαχτὸ πολὺτιμο, προικισμένο δὲν ξέρω μὲ ποιά ὑπερφυσικὴ δύναμη; Ἡ θὰ μοῦ δώσης ἀμέσως φαί γιὰ τὴν ἀδερφή μου, ἢ νὰ μὴ μὲ λένε Χάνδο Ροβινσὼν, ἂν δὲν τὸ βάλω κάτω καί τὸ κάνω θρύψαλα μὲ τὸ τακούνι μου!

Τὸ πρόσωπο τοῦ Ρανά ἔγινε πελιδνὸ καί τὰ μάτια του ἔβγαλαν φλόγες. Τὸ ζῶμε;... θρύψαλα;... μπροστά του;... Μὰ θάταν φοβερό!... Δὲν ἤξερε τί νὰ σκεφθῇ, τί νὰ αποφασίσῃ, τί νὰ πῇ.

Ἡ τραγικὴ σιωπὴ τοῦ ἐξακολουθοῦσε, ὅταν, φωνὲς τῆς Ἀνθῆς, ἀπὸ τὸ βάθος τῆς σπηλιάς, ἔκαμαν τὸ Χάνδο νὰ φήσῃ τὸ Ρανά καί νὰ τρέξῃ ἐκεῖ γιὰ νὰ ἰδῇ τί συμβαίνει.

— Ἀκούς; τοῦ εἶπε ἡ ἀδερφή του. Νά, χτυπήματα στὸν τοῖχο...

Τάκούω τώρα καί δυο-τρία λεπτά... Ὁ Χάνδος στήριξε ταῦτί του στὸ βράχο. Τὸ ἴδιο ἔκαμαν ἡ Ἀνθὴ κι' ὁ κ. Κλοακὲν. Ἀκροάσθηκαν. Καί σὲ λίγο δὲν τοὺς ἔμεινε ἀμφισβόλια: Χτυπήματα ἰσόχρονα, κανονικά, ἀλλεπάλληλα, ἀκούγονταν ἀδιάκοπα. Πολλὲς ἀξίνες θὰ ἔσκαβαν ἀπέξω τίς πλευρὲς τοῦ λόφου πού ἀποκάτω του ἦταν ἡ σπηλιά.

— Ἐρχονται νὰ μᾶς σώσουν, εἶπε σιγὴ ὁ κ. Κλοακὲν. Οἱ φίλοι μας ἀνακάλυψαν τὴ φυλακὴ μας. Ἀλλά πῶς τὸ κατόρθωσαν χωρὶς νὰ νάκαλῶν τὴν εἴσοδο τῆς σπηλιάς καί τώρα σκάδουν γιὰ νὰ μᾶς βγάλουν; Μόνο αὐτὴ ἡ εἴσοδος, μοῦ φαίνεται, μπορούσε νὰ προδῶσῃ τὴν ὑπαρξὴ τῆς.

— Κι' ἐγὼ ἀπορῶ, εἶπε ἡ Ἀνθὴ. Πῶς μάντεψαν πῶς βρισκόμαστε κλεισμένοι σὲ μιὰ σπηλιά, πού δὲν εἶδαν τὸ ἀνοιγμά της; Ἀς μὴ βιαστοῦμε λοιπὸν νὰ ἐλπίσουμε. Ἴσως οἱ κρότοι αὐτοὶ εἶναι ἀσχετοί. Κι' ἔπειτα ἀκούγονται τόσο μακριά!

— Ὅχι, ὄχι! εἶπε ὁ Χάνδος πού ἐξακολουθοῦσε νὰ κροᾷ. Εἶναι χτυπήματα ἀπὸ σιδερένια ἐργαλεῖα, καί πολὺ κοντὰ μάλιστα. Θὰ στοιχημάτιζα πῶς δὲν ἀπέχουν περισσότερο ἀπὸ τριάντα πόδια... Οἱ φίλοι μας εἶν' ἐκεῖ, ἂς μὴν ἀμφισβόλουμε. Ἀν εἶχαν μάλιστα τὴ φώτιση νὰ στραφοῦν πρὸς τὸ χρυσορυχτεὸ πού λείει ἡ περγαμινὴ, θὰ μᾶς ἔδρισκαν πολὺ πρὶν γρήγορα. Δὲν λείει κάπου πῶς οἱ μεταλλευτὲς, σκάδοντας, εἶχαν φτάσει σχεδὸν ὡς τὸ τοίχωμα τῆς σπηλιάς; Νὰ μὴν ξέρομε τὸ μέρος, νὰ νοίγαμε ἐκεῖ μιὰ τρύπα! Ὁ μᾶς ἦταν πολὺ εὐκολο...

— Ἀν ὁ Παῦλος εἶναι μαζί τους, θὰ τῷ βρεῖ αὐτὸ τὸ μέρος, εἶπε μὲ πεποίθηση ἡ Ἀνθὴ.

Τὴν ἴδια στιγμὴ, χτυπήματα περισσότερο καί κοντινότερα ἀκούσθηκαν ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ τῆς σπηλιάς. Ὁ ἄλλος κανένας πραγματικῶς πῶς ἔσκαβαν μέσα σὲ κάποιο ὄρυγμα, πίσω ἀπὸ τοίχωμα μικροῦ πάχους, σὲ ἀπόσταση ὀλίγων μόνον ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου ἀπὸ τοὺς φυλακισμένους. Καί τὰ χτυπήματα ἀντηχοῦσαν ὁλοένα πρὶν πυκνά, πρὶν δυνατά, πρὶν σταθερά. Σὰ νάλεγον ἐκεῖνοι πού ἔσκαβαν: «Ἐδῶ εἶναι! τοὺς βρήκαμε!»

— Στάσου! φώναξε ὁ Χάνδος. Ἀφροῦ τοὺς ἀκούμε, θὰ μᾶς ἀκούσουν κι' ἐκεῖνοι. Ὁ μᾶς χτυπήσω τὸν τοῖχο. Αὐτὸ πάντα θὰ τοὺς ὀδηγήσῃ.

Ἐβγαλε ἀμέσως τὸ σακκάκι του κι' ἄρχισε νὰ χτυπᾷ δυνατὰ με τὴν ἀξίνα του τὸ βράχο, στὸ ἴδιο μέρος

ὅπου ἀκουγόταν ἀπέξω τὸ σκάψιμο. Ἀλλ' ἀξαφνα ἔγινε σιωπὴ. Τὰ χτυπήματα ἀπέξω ἔπαψαν. Δὲν ἀκουγόταν πιά οὔτ' ἓνα.

Πέρασαν κάμποσα λεπτά, ἡ ἀπελπισία κυρίευσεν τὴν ψυχὴ τῶν φυλακισμένων. Εἶχαν λοιπὸν γελασθεῖ; Ἡ μήπως οἱ φίλοι τους ἄφησαν τὸ μέρος ἐκεῖνο γιὰ νὰ ἔρχισουν τὸ σκάψιμο ἄλλοῦ;

Ἀλλὰ ὄχι, ἄλλη ἦταν ἡ αἰτία τῆς διακοπῆς.

Οἱ φυλακισμένοι ἄκουσαν ἀξαφνα ἓνα ὑπόκωφο κρόττο σὰν ἀπὸ βροντὴ ὑποχθόνια, πού τὸν ἀκολούθησε ἔκρηξη, γιὰτὶ ἀμέσως ἄκουσαν καί τοὺς κρότους ἀπ' τὰ συντρίμια τοῦ βράχου πού εἶχαν τιναχθεῖ ψηλά καί ξανάπεσαν σὰ χαλάζι.

Τώρα τὰ ἐξηγοῦσαν ὅλα: ὁ Παῦλος εἶχε βάλει «φουρνέλο» γιὰ νὰ τρυπήσῃ πρὶν γρήγορα τὸ βράχο.

— Ὁ μᾶς τινάξῃ στὸν ἀέρα! εἶπε γελώντας ὁ κ. Κλοακὲν.

Κατὰ βάθος ὅμως δὲν ἀνῆλθον.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΥΘΟΙ ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ

1. ΜΕΛΙΣΣΑ ΚΑΙ ΜΥΓΑ

Μιά μέλισσα εἶδε μιὰ μύγα πού καθόταν κοντὰ στὴν κυψέλη της.

— Τί γυρεύεις ἐδῶ ἐδῶ-πέρα; τῆς κάνει θυμωμένα Σοῦ πέφτει πολὺ νὰ θέλῃς ν' ἀνοίξεις σχέσεις μὲ τίς βασιλίσσες τοῦ ἔρα.

— Ἐχεις δίκιο! ἀπάντησε ἡ μύγα μὲ ψυχρότητα. Κάνει μεγάλο λάθος ὅποιος θέλει νὰ πλησιάσῃ ἓνα λαὸν τόσο παρὰφορο σὰν τὸ δικό σας.

— Δὲν ὑπάρχει πλάσμα πρὶν φρόνιμο ἀπὸ μᾶς, εἶπε ἡ μέλισσα. Μόνον ἐμεῖς ἔχουμε νόμους καί κράτος πολιτισμένο. Δὲν τρώμε παρὰ μυρμήγκια λούλουδα καί κάνουμε τὸ γλυκὸ τὸ μέλι, ποῦναι ὅμοιο μὲ τὸ θεϊκὸ νέκταρ. Ἐφορτώσου με, παλιό-μυγα πού ἄλλο δὲν κάνεις παρὰ νὰ βουτίζῃς ὀλημέρα καί νὰ τρῶς, τι τύχη.

— Ζοῦμε ὅπως μπορούμε. ἀποκρίθηκε ἡ μύγα. Ἡ φτώχεια δὲν εἶναι ντροπὴ, ὁ θυμὸς εἶναι. Κάνετε τὸ μέλι πού εἶναι γλυκὸ, μὰ ἡ καρδιά σας εἶναι πάντα πικρὴ. Εἰστε φρόνιμες στοὺς νόμους σας, μὰ παρὰφορες στὴ συμπεριφορὰ σας. Ὁ θυμὸς σας πού κεντὰ τὸν ἔχθρὸ σας δίνει τὸ θάνατο. Σὲ σὰς τίς ἰδιες ὁ θυμὸς σας κάνει τὸ περισσότερο κακό. Καλύτερα νάχῃ κανεὶς προτερήματα λιγώτερο χτυπητὰ καί περισσότερη μετριότητά.

(Fénelon)

2. ΤΟ ΕΛΑΦΙ ΚΑΙ ΤΟ ΚΛΗΜΑ

Ἐνα ἐλάφι, ξεφεύγοντας τὰ σκυλιά τῶν κυνηγῶν κρύφτηκε κάτω ἀπὸ τὸ φύλλωμα μιᾶς ψηλῆς κληματαριάς. Τὰ σκυλιά τοῦ κάκου ἔψαξαν. Κι' οἱ κυνηγοὶ νομίζοντας πῶς τὰ ζῶα τους εἶχαν λαθέψει, τὰ φώναξαν πίσω. Τὸ ἐλάφι τότε, μακριὰ πιά ἀπὸ τὸν κίνδυνο, ἄρχισε νὰ μασουλίζει τὰ φύλλα τῆς κληματαριάς τῆς εὐεργέτρας του. Οἱ σκύλοι τὰνακαλύπτουν.

Καί τὸ ἐλάφι, ξεφυκώντας πιά, συλλογιέται: «Καλὰ νὰ πάθω. Τὴν ἄξιζε αὐτὴ τὴν τιμωρία ἡ ἀχαριστία μου»

(La Fontaine)

3. Ο ΓΑΪΔΑΡΟΣ ΜΕ ΤΟ ΑΓΑΛΜΑ

Ἐνας γαῖδαρος περνοῦσε φορτωμένος κάποιο ἀγαλμα κι' ὅλος ὁ κόσμος μαζεῦσταν νὰ θαυμάσῃ τὸ καλοσμιλευμένο φορτίο του. Ὁ κύρ-Μέντης ὅμως νόμισεν πῶς γι' αὐτὸν γινόταν ὀλη αὐτὴ ἡ φασαρία, κι' κορδῶθηκε ὅσο μπορούσε.

Κάποιος τότε, πού εἶδε τὴν πλάνη του, τοῦ ψιθυρίζει: «Κύρ-Μέντη, βγάλε ἀπ' τὸ νοῦ σου αὐτὴ τὴ φαντασία. Δὲ μαζεύτηκε γιὰ σένα ὁ κόσμος, τὸ ἀγαλμα ἤρθαν νὰ ἰδοῦνε...»

(La Fontaine)

Μεταφρ. ΚΩΣΤ. Χ. ΓΡΩΛΛΙΟΣ

ΤΙ ΘΑ ΜΟΥΛΕΓΕ Η ΚΟΡΗ ΜΟΥ ΑΝ ΜΠΟΡΟΥΣΕ ΝΑ ΜΙΛΗΣΗ

Μαμμά, τί μὲ κοιτᾷς;
Κι' ἀδιάκοπα γελᾷς;
Δὲν εἶμαι καραγκιόχης νὰ μὲ κοροῖ;
Μὲ βλέπεις νὰ γελῶ;
Ἄ, σὲ παρακαλῶ,
Νὰ τσακωθοῦμε μὴ, κυρὰ-Μαμμά, γυροῦν;
[δεύς.]

Ἐγὼ 'μαι, σοβαρή,
Μὲ μένα ποῖς μπορεῖ
Δίχως καμμιὰν αἰτία νὰ γελάσῃ;
Μὰ στάσου!.. Μὴ φιλάς!..
Θαροῦ πὼς θὰ μὲ φᾶς,
Δὲν εἶμαι κἀνα κόκκινο κεράσι!..

Σοῦ φαίνομαι χαζή;
Τὸ πρόβλημα «νὰ ζεῖ»
Κανείς ἢ νὰ μὴ ζεῖ; θέλω νὰ λύσω,
Καί βλέπω τώρα πῶς
Ὁ Χάμλετ εἶν' κούτσος,
Ἐγὼ, Μαμμά, πολὺ θέλω νὰ ζήσω...

Ὁ κάθε κουνενὲς
Φιλοσοφίης τρανὲς
Μήπως νομίζεις νὰ μοῦ πῇ πῶς θὰ
Θαροῦσιν νὰ θρηγῶ [μπορέσῃ:..]
Μὲ κλάμμα γορῶ,
(Τὸ ξέρεις δά!..) καί θὰ μᾶς φύγῃ ἀπὸ τὴ μέση!

Μὰ τί;... γελᾷς ξανά;
Γιὰ στάσου... κι' ἀρχινᾷ
Νὰ μοῦ περναί μὴ ἰδέα ἀπ' τὸ κεφάλι,
Πῶς ἔχω πρὶν πολὺ
Μυαλό, ἐγὼ ἡ μικρή,
Μαμμάκα μου, ἀπὸ σένα, ποῦσαι τιμὴ
[μεγάλη!..]

ΔΙΑΔ. ΚΑΡΑΚΑΛΟΥ-ΚΑΡΑΝΙΚΟΛΑ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΗ ΤΗΣ ΣΦΗΚΑΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Γ'.

Καί τί ἄσχημος, Θεέ μου, πού εἶχε γίνει ὁ Γιαννάκης με τὴν πελώρια ἐκείνη μύτη! Δὲν ἦταν πιά παιδί—ἦταν ἓνα τέρας!

Μὲ τὰ νυχτικὰ καθὼς ἦταν, ἔτρεξε στὴν κουζίνα, ὅπου ἡ μητέρα του με τὴ Σταμάτα, τὴν ὑπηρετρία, εἰσιμαζαν τὸ πρωινὸ πρόγευμα. Ἐτρομαξάν πού τὸν εἶδαν κι' ἔβγαλαν τίς φωνές:

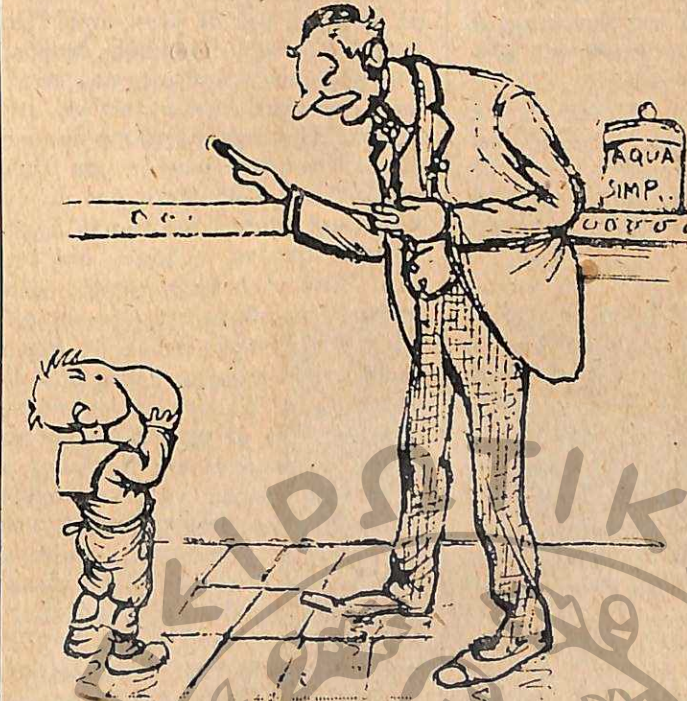
— Ἀ!!! ὦ!.. τί μύτη εἶν' αὐτή;... Πῶς σοῦ πρίστηκε ἔτσι;... Δυστυχία μου!... Σε πονάει;...

— Δὲ μοῦ πονάει καί τόσο πολὺ, εἶπε ὁ Γιαννάκης, μὰ δὲν μπορῶ νὰ ὑποφέρω τὸ βάρος της καί πρέπει νὰ νοίγω τὸ στόμα μου γιὰ ν' ἀναπνέω!.. Ἀχ, τί θὰ γίνω τώρα;

— Σὲ τσίμπησε τίποτα, παιδί μου;

— Δὲν ξέρω... Ἀ, ναί, στὸν ὕπνο μου, κάτι μὲ τσίμπησε... σκνίπα; κουνούπι; δὲν εἶδα...

— Δὲν μπορεῖ νὰ πρίστηκε ἔτσι ἡ μύτη σου ἀπὸ κουνούπι. Κάτι ἄλλο θὰ σὲ τσίμπησε. Ἀ! χτέες δὲ φώναζες πῶς ἔπιασες μιὰ σφήκα;

— Ναί, μὰ ἡ σφήκα αὐτὴ εἶναι καρφωμένη σ' ἓνα φελλό. Τώρα θὰ ψόφησε. Δὲ μπορεῖ νὰ μὲ τσίμπησε αὐτή.

— Ποῦ τὴν εἶχες ἀφήσει;

— Στὴν κάμαρά μου, πάνω στὸ παρὰθυρο.

— Τοῦχα, Σταμάτα, νὰ ἰδῇς, ὕπαρχει ἐκεῖ ἀκόμα.

Ἡ Σταμάτα ἔτρεξε, καί σὲ λίγο γύρισε κρατώντας τὸ φελλό.

— Αὐτὸ μόνον βοήθα στὸ παρὰθυρο, εἶπε ἡ σφήκα, φαίνεται, δὲ

θάταν καλὰ καρφωμένη καί πέταξε. Τώρα θάναί στὸ περβόλι...

Τότε κατάλαβαν. Ἡ μύτη τοῦ Γιαννάκη εἶχε γίνει σὲ τέτοια χάλια ἀπὸ τὸ φαρμακερὸ κεντρί τῆς σφήκας. Κι' ἄσχισαν ἀμέσως νὰ τὴς βάσουν κομπρέσες. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν ξεπρισκόταν, ρώτησαν τίς γειτόνισσες τί κάνουν ὅταν κεντρίξῃ σφήκα. Καί τοὺς εἶπαν ἓνα σωρὸ γιαιοσοφία. Ἄλλη λάδι, ἄλλη ξύδι, ἄλλη νερό με ἄλατι, ἄλλη ζαμποῦκο, κι' ἄλλη εἶπε νάκκομπουν στὸ πρίξιμο τὴν λεπίδα ἐνὸς μαχαιριοῦ.

Ἡ καίμενη ἡ μητέρα δὲ ἤξερε πιά τί ἀπ' ὅλα αὐτὰ νὰ κάνῃ. Καί τὰκανε ὅλα. Τοῦ κάκου ὅμως, Ἡ μύτη τοῦ Γιαννάκη, ἀντὶ νὰ πηγαίῃ στὸ καλύτερο, πήγαινε στὸ χειρότερο. Τὸ βάρος της μεγάλωνε καί τώρα ἄρχισε καί νὰ τὸν πονᾷ. Μεγάλω βάσανο!

— Πάμε στὸ φαρμακεῖο, εἶπε τότε ἡ μητέρα. Ὁ φαρμακοποιὸς κάτι θὰ ξέρῃ νὰ μᾶς πῇ.

— Ἀ! φώναξε ὁ Γιαννάκης: ντρέπομαι νὰ βγῶ στὸ δρόμο ἔτσι. Θὰ μὲ κοροιδεύουν!

— Τί νὰ σοῦ κάμω; Ἀς μὴν ἀφίνες τὴ σφήκα στὴν κάμαρά σου. Δὲν τῷξερεις πῶς μπορούσε νὰ ξεκαρφωθῇ;

Καί πῆγαν στὸ φαρμακεῖο, πού ἦταν ἐκεῖ-κοντά.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΡΙΕΛ

ΚΑΤΑ ΤΗΝ «ΤΡΙΚΥΜΙΑ» ΤΟΥ ΣΑΙΞΠΗΡ

— Συνέχεια από τὸ προηγούμενο —

Ὡστόσο ὁ Πρόσπερος εἶχε τὴν ἰδέα του : δὲν ἐπερίμενε παρὰ τὴν εὐνοϊκὴν περίστασιν ποὺ δὲν ἄργησε νὰ παρουσιασθῇ.

Μιὰ μέρα, ὁ παλὶὸς δούκας τοῦ Μιλάνου ἔκανε, γύρω στὸ νησί, ἕναν ἀπ' τοὺς εἰρηνικοὺς περιπάτους, ὅπου ἄρρεσε στὸν Γέροντα νὰ κουβεντιάξῃ μετὰ τὴν κόρη του, νὰ τῆς μαθαίνῃ χίλια δυὰ πράγματα, διασκεδάζοντάς τὴν, καὶ νὰ τῆς θυμίζει μερικὲς ἀγαπημένες ἀναμνήσεις καιρῶν περασμένων.

Ἐαφνικὰ ὁ οὐρανὸς θολώνει, ἡ θάλασσα γίνεται φουρτουμισμένη καὶ ὠρμισμένη μανία φαίνεται νὰ τὴ συνταράξῃ· τὰ κύματα τῆς φρενιασμένα σηκώνουν ἀφρισμένα βουνά, ποὺ ἀνάμεσα τοὺς χάσκει ἡ ἄβυσσος.

Τώρα τὰ κύματα δέρνουν ἄγρια τὴν ἀχτὴ, ποὺ τρέμει κι' ἀντιλαλεῖ σὰ συχνὰ χτυπήματα.

Στὴ βουὴ τῆς θάλασσας σμίγει ἡ ἀντάρα τ' οὐρανοῦ : Ἐκεῖ ποὺ πρὶν ἦταν ἕνα διάφανο γαλάζιο, τρέχουν τώρα σκοτεινὰ σύννεφα, ποὺ ἀπλώθηκαν παντοῦ σὰν πένθιμο πέπλο.

Ἀδιάκοπες ἀστραπὲς κόβουν τὴ σκοτεινία, οἱ ἀνεμοὶ οὐρλιάζουν σὰ λαβωμένα ἀγρίμια, κι' ὁ κεραυνὸς τὰ σκεπάζει ὅλα μετὰ τὴν παντοδύναμη φωνή του. Καὶ μακρυνά, πάνω σὰ ὀργισμένα κύματα, ἕνα πλοῖο κινδυνεύει...

Ἡ Μιράντα, τρομαγμένη, μόλις ποὺ μπορεῖ νὰ τὸ δείξῃ μετὰ τὸ δάχτυλό της στὸν πατέρα της.

— Πατέρα, πατέρα, λέει μετὰ σφυσμένη φωνή, τί θ' ἀπογίνουν ;

— Μὴν ἀνησυχεῖς, παιδί μου, τόξερα, ἐδῶ καὶ πολλὰς ὥρες, πῶς ἦταν αὐτὸ τὸ καράδι σὰ νερά μας : Ἐγὼ τὴν ἔχω σηκώσει τὴν τρομερὴν αὐτὴν τρικυμία...

— ὦ ! μὰ τότε, πατέρα, ἡμέρωσε γρήγορα τὴ θάλασσα, ὥστε τοὺς δυστυχισμένους ἀνθρώπους...

— Ἡσύχασε, Μιράντα, κι' ἀφῆσέ με νὰ κάνω ὅ,τι ξέρω... δὲ θὰ συμβῇ τίποτα σ' αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους, παρὰ ὅ,τι διατάξω ἐγώ. Μάθε λοιπὸν πῶς πάνω σ' αὐτὸ τὸ πλοῖο βρίσκονται οἱ σκληρότεροί μας ἐχθροί, αὐτοὶ ποὺ μετὰ τὴ μαύρη τους κακία μᾶς ἐπροξένησαν ὅλες μας τίς δυστυχίες καὶ μᾶς ἀνάγκασαν νὰ ζοῦμε πάνω σ' αὐτὸ τὸ ἐρημόνησο. Ἡ τύχη τοὺς ἔρριξε σὰ χέρια μου· δὲ θὰ τοὺς ἀφήσω νὰ ξεφύγουν.

Ἡ Μιράντα δὲν ἐπίστευε τ' αὐτιά της.

Ὁ Πρόσπερος ἐξακολούθησε :

— Δὲ βλέπεις τίποτα μετὰ στίς μακρυνές σου ἀναμνήσεις ; δὲ θυμάσαι τίποτα ἀπ' τὰ πιδ τρυφερά σου χρόνια ;

— ὦ ! ναί, πατέρα, βλέπω κάποτε ἕνα λαμπρὸ παλάτι, ὅπου ζούσα εὐτυχισμένη...

— Πόσο δίκιο ἔχεις, ἀγαπητὸ παιδί !... ἀλήθεια ἤμουν, ἄλλοτε, ὁ δούκας Πρόσπερος, κυρίαρχος τοῦ Μιλάνου. Γεννήθηκες στὸ παλάτι μου κι' ἡ μητέρα σου σὲ παράσχεσε στίς πρώτες σου μέρες... Ἀλλοίμονο τὴν ἐχάσαμε πρὶν νὰ μπορέσῃς νὰ τὴ γνωρίσῃς καὶ νὰ τὴν ἀγαπήσῃς ! Ἀπαρηγόρητος ἀπὸ τὸ χαμὸ τῆς, ἐδυθίστηκα, περισσότερο παρὰ ποτὲ σὰ βιβλία μου, μετὰ τὸ λαὸ μου μόνους μου φίλους. Μὰ ἀνάμεσα σὰ λαὸ, ποὺ με λάρτρει, καὶ σὲ μένα, σηκώθηκεν ἕνας δειλὸς κι' ὑποκριτὴς ἐχθρὸς, ὁ ἀδερφός μου Ἀντώνιος, ποὺ ἀνάξια καταχράστηκε τὴν καλὴ σὺννη μου. Τοῦχα τὴν πιδ μεγάλην ἐμπιστοσύνη. Καὶ στὴ μεγάλη μου θλίψη, πιστεύοντας πῶς ἦταν ὅσο κι' ἐγὼ καλὸς καὶ τίμιος, τοῦ ἀφῆσα σχεδὸν τὴ φροντίδα νὰ κυβερνᾷ στὴ θέση μου. Ἀπὸ τότε ἕνας σκοπὸς καταχθόνιος γεννήθηκε στὴν ἀπιστὴ καρδιά του : Ἀποφάσισε νὰ με ξεφορτωθῇ καὶ νὰ πάρῃ τὸ θρόνο μου. Γιὰ νὰ φτάσῃ πιδ σίγουρα σὸ σκοπὸ του, συνεννοήθηκε μετὰ τὸν πιδ σκληρὸ μου ἐχθρὸ, τὸ βασιλεῖα τῆς Νάπολης καὶ κάνανε συμφωνία νὰ τὸν βοηθήσῃ σὰ σχέδιά του Φυσικὰ δὲν εἶχα καμὴν ὑποψία. Λοιπὸν μιὰ χειμωνιάτικη νύχτα, ὁ κακὸς αὐτὸς ἀδερφός μου ἀνοίξε, προδοτικά, τίς πόρτες τῆς πολιτείας σὸ βασιλεῖα τῆς Νάπολης καὶ σὸ στρατό του : Αἰχμαλωτίστηκα μέσα σὸ ἴδιο τὸ παλάτι μου καί, μέσα σὰ σκοτάδια τῆς νύχτας, με φέρανε γρήγορα στὴν ἀκρογιαλιά γιὰ νὰ με μπαρκάρουν. Γιατὶ οἱ προδότες δὲ με σκότωσαν ;... Δίχως ἄλλο δὲν ἐτόλμησαν νὰ προσθέσουν μιὰν ἀνανδρὴ δολοφονία στὴ μισητὴ προδοσία τους : Ὁ λαὸς θὰ σηκώνετο ἐνάντια σὸν καινούριο δούκα καὶ θὰ τὸν σκότωνε κι' αὐτόν. Ἐπροτίμησαν νὰ μ' ἐξορίσουν, κάνοντας τὴ σκέψη πῶς οὔτε σὺ, οὔτε κι' ἐγὼ θὰ ζούσαμε ὑστερ' ἀπὸ μιὰ τέτοια δυστυχία. Δύσκολα θὰ τόλεγε κανεὶς πλοῖο τὸ σαρβάβαλο ὅπου μᾶς ἀνέβασε, καὶ τοὺς δυὸ, ὁ Ἀντώνιος : Ἀκόμα καὶ τὰ ποντίκια τόχαν παρατήσῃ ἀπὸ τὸ φόβο νὰ μὴ πνιγούν. Ὁ δῆμιός μας, φυσικά, ἔδωσε προσαγῇ νὰ μὴ βάλουν μέσα οὔτε νερὸ — τῆς θάλασσας θὰ μᾶς ἦταν ἀρκετὸ — οὔτε τροφές, οὔτε ροῦχα, παρὰ νὰ μᾶς φέρουν μο-

νάχα σὸ πέλαγος, καὶ νὰ μᾶς ἀφήσουν ὅπου μᾶς πᾶν τὸ ρέμμα... Σ' ἔλιν αὐτὴ τὴ δυστυχία μονάχα ἕνας ἀνθρώπος μᾶς σπλαχνίστηκε· ὁ παλιός μου φίλος, ὁ εὐγενικὸς ἄρχοντας Γονζάλος μᾶς ἔστειλε, δίχως νὰ τὸ ξέρῃ ὁ Ἀντώνιος, τροφές, νερὸ καὶ ροῦχα. Σ' αὐτὸν τὸν τίμιον ἀνθρώπο χρωστοῦμε τὴ ζωὴ. Παρατημένοι ὁλομόναχοι στὴ μέση τοῦ πελάγους, ἤμαστε κι' ἐμεῖς δυὸ μέρες στὴ διάθεση τῆς φουρτουμισμένης θάλασσας : Οἱ ἀνεμοὶ σφυρίζανε, τὰ μανιασμένα κύματα ἀδιάκοπα σαρώσανε τὴ γέφυρα τοῦ σκαπιοκάραβου μας, ποὺ ἔτριξε θρηνητικά καὶ πού, κάθε στιγμὴ, νόμιζες πῶς θὰ σκορπίσῃ σὲ κομμάτια. Ἐσὺ, ἀγαπητὸ παιδί, δὲν ἐννοιωθες τὸν κίνδυνο καὶ χαμογελοῦσες χαριτωμένα σὰ δάκρυα τοῦ πατέρα σου ποὺ ἀγωνιοῦσε. Αὐτὸς δὲ συλλογιζόταν παρὰ πῶς νὰ σὲ προστατέψῃ καὶ θάδινε χίλιες φορὲς τὴ ζωὴ του γιὰ νὰ σώσῃ τὴ δική σου. Τέλος, ὕστερ' ἀπὸ δυὸ μέρες μακρυνὲς σὰν αἰῶνες, οἱ ἀνεμοὶ ἤσυχασαν· ἡ θάλασσα γαληνεμένη, σὰν διὰ μαγείας, ἀπόθεσε τὸ γέρικο σκαρί μας σὸ βάθος ἐνδὸς ἐρημοῦ κόρφου, ὅπου βγήκαμε στὴ στεριά. Δὲν ἤμαστε σὲ ἡπειρο, παρὰ σ' ἕνα νησί ἐγκαταλειμμένο : Αὐτοῦ ἔζησα μετὰ τὴν πικρὴν ἀνάμνησιν τῶν περασμένων ἀδικιών, κι' αὐτοῦ μεγάλωσες κι' ἐγίνες κοπέλλα.

— Πατέρα, τὸν ἔκοψε ἡ Μιράντα, λοιπὸν, θὰ χαθοῦνε ;

— Τοὺς ἔχω σὰ χέρια μου. Ὅμως μὴ φοβάσαι, γύρισε ἡσυχὴ καὶ περιμένε τὸν ἐρχομὸ μου.

Σὰν ἔμεινε μόνος ὁ Πρόσπερος, ἐκάλεσε, μετὰ μιὰ χειρονομία, τὸν πιστό του Ἀριελ, ποὺ παρουσιάστηκεν ἀμέσως.

— Εἶσαι εὐχαριστημένος, κύριε, κι' οἱ ὑψηλὲς διαταγές σου ἔχουν γίνεαι ὅπως ἔπρεπε ;

— Βέβαια, εἶπεν ὁ Πρόσπερος ἀναστάτωσης μετὰ τρόπο αξιοθαύμαστο τοὺς ἀνέμους καὶ τὰ κύματα, ποὺ, ἀνδρὸν τὸν εἶχα ἐγὼ προκαλέσει αὐτὸν τὸν κατακλυσμὸ, θὰ φοβόμουν κι' ὁ ἴδιος...

— Ἀκόμα, πρόθεσεν ὁ Ἀριελ, τὴν ὥρα τῆς πιδ δυνατῆς τρικυμίας, πέταξα ὁ ἴδιος πᾶν' ἀπ' τὸ πλοῖο καὶ σκόρπισα παντοῦ μιὰ μικρὴ φλόγα, ποὺ μαζὶ μετὰ τὴ λάμψη τῶν ἀστραπῶν καὶ τὴν ἀντάρα τῆς βροντῆς ἀποτρέλλανε τοὺς ναῦτες. Τούτῃ τὴ στιγμῇ οἱ περισσότεροι, ξετρελαμένοι ἀπὸ τὸ φόβο, ριχτήκανε στὴ θάλασσα καὶ κολυμπᾶνε ἀπελπισμένοι κατὰ τὴ στεριά. Οἱ ἄλλοι ζάρωσαν σὸ βάθος τ' ἀμπαριοῦ· δὲ θὰ

σαλέψουν πιά, ἀν' ὁ ἴδιος δὲν πᾶν νὰ τοὺς κουνήσω.

— Μὰ οἱ ἄλλοι ; Οἱ κύριοι ; ρώτησεν ὁ Πρόσπερος

— Ἐκαμὴν καθὼς οἱ περισσότεροι ἀπ' τοὺς ναῦτες : Νομίζοντας, ὅχι ἀδικαιολόγητα, πῶς τὸ πλοῖο, σὲ λίγο θὰ γινόταν τροφὴ τῶν κυμάτων, πήδηξαν ἀπ' τὴν κουβέρτα, ἀναζητώντας ἕνα γύρω κάποιον ἀγνωστὴ βοήθεια... Καταλαβαίνεις, κύριε, πῶς δὲν τοὺς ἀφῆσα μαζὶ ; θάταν πολὺ παρηγορητικὸ γι' αὐτούς. Ἐχώρισα ἀμέσως ἀπὸ τὸ βασιλεῖα τῆς Νάπολης, τὸν πρίγκηπα Φερδινάνδο, τὸ γιό του, τὸν ἀγαπημένο του γιό, ποὺ τὸν λατρεῖ καὶ ποὺ εἶναι ἡ ἐλπίδα τοῦ λαοῦ του. Ὁ ἴδιος ἀλήθεια δὲν εἶναι παρὰ θῦμα τῶν πατρικῶν ἀμαρτιῶν καὶ ἴσως θὰ μπορούσαμε νὰ τοῦ φανοῦμε κάπως ἐπιεικεῖς... τὸ ἴδιο κι' ὁ εὐγενικὸς καὶ μεγαλόψυχος ἀρχοντας Γονζάλος, ἐπλήρωσε πολὺ ἀκριβὰ τὸ λάθος του νὰ ταξιδέψῃ μ' αὐτὸ τὸ ληστὴ τὸν Ἀντώνιο καὶ τὸν ἀνάξιο βασιλεῖα τῆς Νάπολης. Εἶναι ἀκόμα μαζὶ κι' ἐρχομαι, κύριε, νὰ πάρω τίς καινούριες σου διαταγές.

— Ἀριελ, ἀναγνωρίζω τίς ὑπηρεσίες σου καὶ θὰ σ' ἀνταμείψω, σὲ λίγο, δίνοντάς σου αὐτὸ ποὺ τόσο λαχταρᾷς : τὴ λευτερίαν. Ἀκόμα λίγες ἡμέρες κι' ὅλα θὰ τελειώσουν. Πήγαινε νὰ φέρῃς τὸ καράδι σὲ μέρος σίγουρο καὶ περιμάζεψε τοὺς ναῦτες, ποὺ θὰ εὐχαριστηθοῦν νὰ τὸ ξαναβροῦνε. Ἀφῆσε τὸν πρίγκηπα Φερδινάνδο νὰ πιστεύῃ πῶς ὁ πατέρας του κι' οἱ φίλοι του ἔχουνε πνιγεῖ, μὰ φέρε μού τον πρῶτον. Τοὺς ἄλλους τοὺς ἀφήνω στὴν ἐξουσία σου. Ὁ βασιλεῖα τῆς Νάπολης ἄς βασανιστοῖς πολὺν καιρὸ μετὰ τὴν ἰδέαν πῶς ὁ γιός του βρήκε οἰχτρὸ θάνατο. Οἱ σύντροφοί του ἄς μείνουν ἀκόμα, ἀν θέλῃς, μερικὲς ὥρες παιχνίδι τῶν κυμάτων, μὰ φρόντισε νὰ φτάσουν στὴν ἀχτὴ, ὅπου μεταχειρίσου τοὺς ὅπως σ' ἀρέσει, μὰ χωρὶς νὰ πάθουν τίποτα. Ὁ πρίγκηπας Φερδινάνδος, πεθαμένος ἀπ' τὴν κούραση καὶ μετὰ τὴν ψυχὴ σὰ δόντια, ἔφτασε στὴν ἀχτὴ. Ὁ Ἀριελ ἀόρατος, τὸν ἐσυνώδευε : σίγουρα τὸ ἀγαθὸ αὐτὸ πνεῦμα τὸν ἐδήγησε καὶ τὸν ἔσωσε.

Ἐχωνώντας τὴ δική του δυστυχία, δὲ συλλογίζεται τί θ' ἀπογίνῃ πάνω σ' αὐτὸ τὸ ἐρημόνησο. Ὅχι, ὅλες οἱ σκέψεις του εἶναι γιὰ τὸν ἀγαπημένο του πατέρα, ποὺ ἔχασε καὶ ποὺ τὸν νομίζει γιὰ πάντα θαμμένο σὸ βυθὸ τῶν κυμάτων...

Ἀλλωστε ὁ Ἀριελ πρέπει νὰ βασανίσῃ τὴν καρδιά τοῦ στοργικοῦ γιού. Ἡ φωνὴ του, σὰν οὐράνια μου-

σική, μουρμουρίζει στ' αὐτιά τοῦ δυστυχισμένου πρίγκηπα μιὰ γλυκεῖα μελωδία, μὰ με λόγια τόσο πικρά :

Κοίταται ὁ κύριος σου βαθεῖα
Πέντε ὀργιές μετὰ σὰ νερά
Μαργαριτάρια ἔχουν γενεῖ
Τῶν ματιῶν του οἱ βολβοὶ
Καὶ σὰ κόκκαλα μερτζάνια.
Πράγματα ἀκριβὰ καὶ σπάνια
Ἐκαμε ἡ ἄρμη ὅ,τι ἀπ' τὸ σῶμα
Καταλύεται μετὰ σὸ χῶμα.
Κι' οἱ Νεραῖδες τὴν κάθε ὥρα
Τοῦ θανάτου, γρίκας τώρα,
Τὴν καρπὰνὰ κορταλοῦν
Ντίν, ντόν !
Τίς ἀκούει ξαναβαροῦν
Ντίν, ντόν (*)

(*) Οἱ στίχοι ἀπὸ μετάφραση τοῦ Κ. Θεοτόκη.

Ο ΑΣΠΡΟΣ ΛΥΚΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ NORBERT SEVESTRE

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Περιττὸ νὰ βιαστοῦμε, ἔκανε.

— Θὰ ἐγκαταλείψουμε τὴν καταδίωξη ; ρώτησε τρομαγμένος ὁ Τριέν-Κόατ ποὺ εἶχε ζητήσει γιὰ χάρη ἀπὸ τὸν Νγκουγιέν νὰ λάβῃ μέρος στίς ἔρευνες θέλοντας νὰ ξαγοράσῃ τὸ σφάλμα του.

— Ἀπεναντίας, εἶπε ὁ Τσοῦ. Θὰ πάρῃς πίσω τὸ αἷμα σου, Τριέν-Κόατ. Ὡσπου νὰ βραδυάσῃ θὰ τοὺς ἔχουμε κιόλας πιασμένους, εἰδεμὴ νὰ μὴ με λένε Τσοῦ.

Ἡ φρικτὴ μορφή τοῦ Σημαδεμένου φωτίστηκε μετὰ μιὰ λάμψη ἄγριας χαρᾶς.

— Ὁ Μὲ εἶναι δικός μου, εἶπε σ' ἕνα τόνο ποὺ εἶναι ἀδύνατο νὰ ἀποδοθῇ. Τὸν θέλω καὶ θὰ τὸν τσακίσω, εἰδεμὴ δὲν θὰ γυρίσω πίσω σὸ στρατόπεδο.

— Ἐννοια σου καὶ δὲν θ' ἀργήσῃς νὰ τὸν πιάσῃς σὰ χέρια σου. Τὸ δάσος δὲν ἀφήνει εὐκολὰ ὅποιον περιπλανηθεῖ μέσα σὰ δέντρα του.

— Ἐμπρός, εἶπε ὁ Τριέν-Κόατ. Ἐχω μεγάλη ἀνυπομονησία νὰ ξαναἰδῶ ἐκεῖνο τὸν σκύλο τὸν μάγειρό μας. Ἡ συμμορία ξανάρχισε τὴν καταδίωξη μετὰ καινούργια ὄρεξη.

Κι' ὅλα τὰ πνεύματα ξαναλένε σὲ χορὸ τὸ θανατερὸν ἦχο :

Ντίν ντόν, ντίν ντόν, ντίν ντόν
Ντίν ντόν, ντίν ντόν, ντίν ντόν.

Ὁ Φερδινάνδος, πνιγμένος ἀπ' τὸν πόνο καὶ τὴν ἀγωνία, σηκώνεται καὶ περπατεῖ σὰν ἀνθρώπος ἀποδρακωμένος. Μὰ ὦ θαῦμα ! τί βλέπει σὲ μερικὰ βήματα μπροστά του ; Ἐνας γέροντας μετὰ σεβάσμιαν ὄψιν καὶ μιὰ κόρη μετὰ θεϊκὴν ὁμορφιά, τόσο ὁμορφῇ, ποὺ ποτὲ τοῦ δὲν εἶχε δεῖ παρόμοια· ὁ Πρόσπερος κι' ἡ Μιράντα !
(Ἀκολουθεῖ)

Μετάφρ. ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΟΥΓΙΟΥΛΗΣ

Ἡ Σιμόνη τραβήξε τὴ σκανδάλη.
(Σελ. 523. στ. γ')

Ὡστόσο σ' ἕνα σημείον εἶχε κάνει λάθος. Οἱ φυγάδες ἔτρεχαν σχεδὸν ὅσο κι' ὁ ἴδιος καὶ ἦταν περασμένο μεσημέρι, ὅταν ἔφθασαν στὴ σπηλιά ὅπου εἶχαν τὰ ξημερώματα ζητήσει καταφύγιο οἱ ἀλχημάτωτοί τους.

— Ἐδῶ ἔπесαν καὶ κοιμήθηκαν εἶπε ὁ Τσοῦ.

— Ἀς προχωρήσουμε, ἐπανέλαβε ὁ Τριέν-Κόατ.

Μὰ ὁ Τσοῦ καὶ οἱ ἄλλοι, βλέποντας ὅτι τίποτε δὲν τοὺς ἐδίωξε, ἀποφάσισαν δρόμωνα νὰ ξεκουραστοῦν λιγάκι προτοῦ νὰ προχωρήσουν καὶ ἔτσι ὁ Σημαδεμένος ἀναγκάστηκε νὰ ὑποταχθῇ.

Στὶς δύο οἱ πειρατὲς ξεκούραστοι πιά, ξανάρχισαν τὴν πορεία τους. Μο-

γελώντας σαρκαστικά ὁ Τριέν-Κόατ. Οἱ πειρατὲς, μὲ τὴν πρόβλεψη πὼς ἡ καταδίωξη μποροῦσε νὰ κρατήσῃ μέρες, εἶχαν πάρει μαζί τους μερικά τρόφιμα.

Κάθησαν κι' ἔφαγαν σιωπηλοὶ κι' ἔπесαν νὰ κοιμηθοῦν ὅλοι, ἐκτὸς ἀπὸ ἕνα φρουρό. Αὐτὸς θὰ ἔλλαζε κάθε δύο ὥρες.

Θὰ ἦταν μὲτὰ τὰ μεσάνυχτα ὅταν ὁ Τριέν-Κόατ, ποῦ ἦταν ἡ σειρά του νὰ κρατήσῃ βάρδια, ἀκουσε κάτ' ἡ χαρακτηριστικὰ μουγκρίσματα ἀπὸ μακριά.

— Ὁ τίγρης! σκέφθηκε. Μὰ ὄχι, δὲν πιστεύω νὰ μοῦ τίς ἀρπάξῃς σὺ Ὀγκ-Κόπ. Πάρε τὴν γρηῃ ἀν θέλῃς, καὶ τὴ μικρὴ φραντσέζα, δὲν με νοιά-

μας θὰ ἦταν περιττὴ. Ἀς περιμένουμε νὰ ξημερώσῃ.

Ὁ Τσοῦ μιλοῦσε πολὺ λογικὰ καὶ ὁ Τριέν ἀναγκάστηκε νὰ κἀνὴ ὑπομονή. Μόλις ὅμως ἀρχισαν νὰ σκορπίζονται λιγάκι τὰ σκοτάδια, βρέθηκε στὸ πόδι καὶ τίποτε στὸν κόσμον δὲν θὰ μποροῦσε πιά νὰ τὸν κρατήσῃ.

— Πάω μπροστά, εἶπε στὸν Τσοῦ.

— Πήγαινε, τοῦ ἀπάντησε ὁ σύντροφός του. Ἐμεῖς θὰ ἐρχόμαστε ἀπὸ πίσω σου.

Ὁ Σημαδεμένος προχώρησε ἔρποντας καὶ σιγὰ σιγὰ ἔφθασε στὴ θέσῃ ποῦ εἶχε διαδραματισθεῖ ἡ τραγωδία.

Κρυμμένος πίσω ἀπὸ ἕνα πυκνὸ θάμνο διέκρινε τὴν μπανανιά καὶ στὰ πόδια τῆς ξαπλωμένο τὸ γιγάντιο σῶμα τοῦ θηρίου. Ἡ Τί Σάϋ καὶ ἡ Σιμόνη ἦταν σκυμμένες ἀπὸ πάνω του.

— Ὅοοοο! Σφύριξε σιγανά.

— Ὅοοοο! ἀπάντησε ὁ Τσοῦ, πλησιάζοντας.

— Ἐδῶ βρίσκονται, ψιθύρισε ὁ Σημαδεμένος.

Ὁ Τσοῦ ἀνοίξε τὰ κλαδιά καὶ κοίταξε.

— Μὰ τοὺς Παναγκὰς, ἔχεις δίκιο, εἶπε, καὶ καθὼς βλέπω ὁ Ὀγκ-Κόπ, δὲν τὰ πέρασε διόλου καλὰ μαζί τους. Χά χά, ἡ γριά τοῦ κόβει τὰ μουστάκια. Δὲν φαντάζεται βέβαια πὼς τὴν παραμονεύουν κι' ἄλλες τίγρεις.

— Ἐκεῖνον ποῦ ἐγὼ δὲν βλέπω πουθενά εἶναι ὁ Μό. Φτάνει μονάχα νὰ μὴν τὸν ἔφαγε ὁ Ὀγκ-Κόπ προτοῦ σταθῇ νὰ τὸν σκοτώσουν σὺν λαγῷ.

— Ἐννοια σου, τὸν καθησυχάσε ὁ Τσοῦ. Αὐτὸς πυροβόλησε καὶ καθὼς βλέπει ἡ τουφεκία του δὲν πήγε χαμένη.

— Πολὺ παράξενο μοῦ φαίνεται, ἔκανε σαρκαστικά ὁ Τριέν-Κόατ. Ἐκεῖνος ἔτρεπε μπροστὰ σ' ἕνα κουνούπι καὶ τώρα νὰ τὰ βάζῃ μὲ τὰ θηρία;

— Ποιὸς θέλεις λοιπὸν νὰ σκοτώσῃ τὸν Ὀγκ-Κόπ; Ὁχι βέβαια ἡ Τί Σάϋ. Αὐτὴ δὲν ἔξερει οὔτε κἀν πὼς πιάνουν τὸ τουφέκι. Οὔτε ἡ μικρὴ Φραντσέζα. Ποῦ νὰ σηκώσει ἕνα ὄπλο μεγάλο σὺν τὸ μπόι τῆς!

— Ὡστόσο ἡ καραμπίνα βρίσκειται μπροστὰ τῆς.

— Κι' ὁ Μό δὲν φαίνεται πουθενά. Λές νὰ τέβαλε στὰ πόδια μόλις εἶδε τὸν Ὀγκ-Κόπ;

— Καθόλου περίεργο, ἀπάντησε ὁ Τσοῦ.

Οἱ δύο πειρατὲς συνεννοήθηκαν μὲ χαμηλὴ φωνή, φώναξαν σιγανὰ τοὺς συντρόφους τους κι' ὅλοι μαζί χύθηκαν μονομιάς ἐπάνω στὶς φυγάδες.

Ὅταν τίς ἔδεσαν, ὁ Τσοῦ ρώτησε ἀπότομα:

— Ποῦ εἶναι ὁ Μό;

— Ἐχουμε νὰ τὸν δοῦμε ἀπὸ χθὲς τὸ βράδυ, εἶπε ἡ Τί-Σάϋ.

— Μὴ λές ψέμματα! ἀγρίεψε ὁ Τριέν-Κόατ.

— Δὲν λές ψέμματα.

— Γιατί σὰς ἄφησε μονάχες;

— Δὲν ξέρω. Τὴν ὥρα ποῦ ἐκεῖνος ἔφυγε, ἐμεῖς κοιμόμαστε.

— Ἀλήθεια εἶναι; ρώτησε ὁ Τσοῦ γυρίζοντας στὴ Σιμόνη.

— Μάλιστα, ἔκανε τὸ κοριτσάκι ποῦ νόμιζε πὼς εἶχε φθάσει ἡ τελευταία του στιγμὴ καὶ μὲ κόπο πρόφερε κι' αὐτὴ τὴ λέξη.

— Δὲν ξέρεις γιὰ ποῖο λόγο σὰς ἄφησε τὴν Τί-Σάϋ καὶ σένα;

— Ὁχι, κύριε.

— Γιατί φύγατε ἀπὸ τὸ στρατόπεδο.

Οὔτε ἡ Τί-Σάϋ οὔτε ἡ Σιμόνη ἔδωσαν ἀπάντησιν.

— Σὰς ξεσήκωσε ὁ Μό, ἔ;

— Ἡ κογκάϊ ἔσκυψε τὸ κεφάλι.

— Ἀνόητες ποῦ εἴσατε. Νομίζατε πὼς ἔτσι θὰ σὰς ἀφήναμε νὰ μᾶς ξεφύγετε ἀπ' τὰ χέρια μας;

— Δὲν τὸ σκεφθήκαμε.

— Καὶ κἀνατε μεγάλο λάθος, εἶπε ὁ Τσοῦ γελώντας σαρκαστικά. Ὁ Νγκουγιέν δὲν χαρίζει κἀστανα. Τὴν ἔχετε πολὺ ἀσχημα κι' οἱ δύο σας, ἰδίως ἂν ὁ Μό καταφέρει νὰ μᾶς ξεφύγῃ.

— Τιμωρήστε με ἐμένα μὰ λυπηθῇτε τὴ μικρὴ μου κυρία, εἶπε ἡ πιστὴ κογκάϊ.

— Φταίει κι' ἐκεῖνη ὅσο φταῖς καὶ σὺ.

— Ὁχι, κύριε Τσοῦ, διαμκρυτήθηκε ἡ Τί-Σάϋ ποῦ ἡ αὐτοθυσία τῆς ἔφθανε σὲ σημείον νὰ κατηγορῇ τὸν ἑαυτὸ τῆς γιὰ νὰ σώσῃ τὴ μικρὴ τῆς κυρία. Ἡ κυρία Σιμόνη δὲν ἤθελε νὰ φύγῃ. Κι' οἱ δύο μᾶς ἐπιμέναμε γιὰ νὰ τὴν πείσουμε νὰ μᾶς ἀκολουθήσῃ.

Ἡ Σιμόνη συγκινημένη γιὰ τὴν ἀφροσύνη τῆς γιγαντίας ὑπηρέτριας θέλησε νὰ διαμκρυτηθῇ, μὰ ἡ Τί Σάϋ τῆς ἔρριξε ἕνα παρακλητικὸ βλέμμα κι' ἀναγκάστηκε νὰ σιωπᾷ.

— Ὁ Νγκουγιέν θὰ κρίνῃ, εἶπε τελειωτικὰ ὁ Τσοῦ.

Ὑστερα ἀπ' αὐτὰ οἱ πειρατὲς σκορπίστηκαν στὸ δάσος ψάχνοντας γιὰ τὸν Μό, μὲ τὴν ἐλπίδα ν' ἀνακαλύψουν τουλάχιστον τίς πατημασιές του ἐπάνω στὸ μαλακὸ χῶμα.

Μὰ οἱ ἔρευνές τους πῆγαν ὀλωσθίου χαμένες.

Ἡ ἐξαφάνισιν τοῦ Μό ἦταν ἀνεξήγητη. Πουθενά δὲν εἶχε ἀφήσει ἔχνη.

— Αὐτὸ εἶναι μυστήριον, ἔκανε ὁ Τριέν-Κόατ, γυρίζοντας πίσω. Δὲν μπορεῖ βέβαια νὰ πέταξε.

— Ἀν θέλῃς ψάξῃς μονάχος σου, ἐμεῖς δὲν πᾶμε πουθενά, δήλωσε τὸ-

πὼς ὁ Σημαδεμένος εἶχε ἐξαφανιστεῖ.

— Αὐτὸς ἔχει τὴν ἰδέα του, εἶπε. Μὰ τὴν ἀλήθεια κι' ἐγὼ ἂν βρισκόμουν στὴ θέσῃ του τὸ ἴδιο θὰ ἔκανα. Κι' ἂν ἦταν ἀκόμη νὰ σπάζω πέτρες ὡς τὴν τελευταία μου ἡμέρα, δὲν θὰ ξαναγύριζα στὸ στρατόπεδο ἂν δὲν ἔφερνα μαζί μου καὶ τὸ κεφάλι τοῦ Μό.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΒ'

Οἱ Σωστές

Τὰ πιδ πετυχημένα τεχνάσματα εἶναι τὰ πιδ ἀπλά. Ἀν ὁ Τσοῦ καὶ οἱ σύντροφοί του, ἀντὶ νὰ κοιτάζουν στὰ πόδια τους κοιτάζαν πᾶνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τους, δὲν θ' ἀργοῦσαν νὰ ξεκαθαρίσουν τὸ μυστήριον τῆς ἐξαφάνισιν τοῦ Μό.

Μιὰ ὥρα μετὰ τὴν ἀναχώρησίν τους τὸ φύλλωμα τῆς μπανανίας ἐσειστήκε καὶ ὁ καλὸς μας φίλος ποῦ ἦταν σκαρφαλωμένος καὶ κρυμμένος στὴν κορφή, ἀφέθηκε νὰ γλιστρῇ ἀπὸ κλῶνο σὲ κλῶνο, ὡς τὴν πελωρία βάση τοῦ δένδρου ποῦ τὴ σχηματίζει ὁ κορμός του καὶ οἱ φιδίσαιες ρίζες του.

Τρέμοντας δόλοκληρος ποῦ ἦταν ἀναγκασμένος νὰ διασκελίσῃ τὸ πτώμα τοῦ θηρίου ὁ Μό κατέδρασε γοργὰ καὶ πέρασε ἀπὸ τὴν πίσω μεριά τοῦ δένδρου ὅπου τουλάχιστον κρυβόταν ἀπ' τὰ μάτια τοῦ τὸ φρικτὸ ἐκεῖνο θέαμα.

— Καλὰ ποῦ ἡ Τί-Σάϋ τοῦ ἔκοψε τὰ μουστάκια καὶ τὰ νύχια, σκέφθηκε ἀνατριχιάζοντας.

Ἀρχισε νὰ ἀπομακρύνεται καὶ σιγὰ σιγὰ ξανάδρισκε τὴν ψυχραιμία του.

Μὰ τὴν ἀλήθεια, φτηνὰ τὴν εἶχε γλυτώσει. Ἀν δὲν ἔμπνοοσε μὲ τὰ πρῶτα μουγκρίσματα τοῦ τίγρη καὶ δὲν πρόφθανε νὰ σκαρφαλώσῃ στὴν κορυφὴ τοῦ δένδρου, τί θ' ἀπογίνονταν;

Βέβαια ἦταν πολὺ δυσάρεστο ποῦ ἡ μικρὴ κυρία του ξανάπεσε στὰ χέρια τῶν ληστών, μὰ δὲν θὰ ἦταν διαφορετικὰ τὰ πράγματα ἂν βρισκόταν αὐτὸς κοντά τῆς.

Ὑστερα ἀπ' αὐτὲς τίς κάπως ἐγωιστικές, μὰ πολὺ λογικὲς σκέψεις, ὁ Μό θέλησε νὰ βεβαιωθῇ πὼς ὁ Τσοῦ καὶ ἡ συμμορία του εἶχαν ἀπομακρυνθεῖ ὀριστικὰ χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ φόβος νὰ γυρίσουν πίσω. Παρακολουθοῦσε τὰ ἔχνη τους ὅταν ἐξαφνα βρέθηκε μύτη

«— Πρέπει νὰ τοῦ κόψουμε τὰ μουστάκια καὶ τὰ νύχια, εἶπε ἡ Τί-Σάϋ. » (Σελ. 534, στ. α')

λαταῦτα ἢ ἀπόστασιν ποῦ τοὺς χωρίζε ἀπὸ τοὺς φυγάδες ἦταν πολὺ μεγαλύτερη ἀπ' ὅ,τι νόμιζαν καὶ τὸ σκοτάδι ποῦ ἀρχισε σιγὰ σιγὰ νὰ πέφτῃ τοὺς ἀνάγκασε νὰ διακόψουν τίς ἔρευνές τους, γιὰ ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα τουλάχιστον. Σὲ κάθε βῆμα τους σχεδὸν συναντοῦσαν μονοπάτια ποῦ ὡδηγοῦσαν μὲς στὸ δάσος καὶ ἂν ἔξακολουθοῦσαν νὰ προχωροῦν στὴν τύχη, ὑπῆρχε φόβος νὰ βγοῦν ἀπὸ τὸ σωστὸ δρόμο.

— Ὅπως καὶ νᾶχουν τὰ πράγματα δὲν θὰ βρίσκονται μακριά, εἶπε ὁ Τσοῦ. Τὰ σημάδια τους στὴ λάσπη εἶναι πολὺ φρέσκα καὶ καθόλου παράξενο νὰ ἔχουν κατασκηνώσει καμμιὰ ἑκατοστὴ μέτρα μακρύτερα ἀπὸ μᾶς.

— Ἀν εἶναι ἔτσι, πρέπει αὔριο νὰ ξυπνήσουν πολὺ πρωτὶ ἂν δὲν θέλουν νὰ τοὺς βροῦμε στὰ κρεβάτια τους, εἶπε

ζει. Μὰ ἄφησέ μου τὸν Μό, γιὰτὶ ἔχω πολλοὺς λογαριασμοὺς νὰ κανονίσω μαζί του.

Ἐνῶσω μονολογοῦσε ἔτσι ἀκούστηκε, σδυμένη σχεδὸν ἀπὸ τὴν ἀπόστασιν, μιὰ τουφεκία ποῦ τὸν κατὰράξε.

— Τσοῦ! φώναξε.

— Τί συμβαίνει; ρώτησε ὁ Τσοῦ ξυπνώντας.

— Κάποιος πυροβόλησε

— Ποῦ;

— Δὲν ξέρω καὶ καλὰ, μὰ ἀκουσα μιὰ τουφεκία ἀπὸ κεῖ, ἀπὸ τὰ δυτικά. Πρὶν ὅμως εἶχα ἀκούσει τὸν Ὀγκ-Κόπ νὰ μουγκρίζῃ.

— Ἀ, ἔκανε ὁ Τσοῦ. Πολὺ φοβᾶμαι πὼς θὰ φθάσουμε ἀργά. Ὁ Ὀγκ-Κόπ δὲν μουγκρίζει ποτὲ χωρὶς αἰτία.

— Πᾶμε νὰ ἰδοῦμε;

— Δὲν ἀκούγεται πιά μουγκρίσμα κι' οὔτε ἄλλη τουφεκία. Ἡ ἐπέμβασή

μέ μύτη με ποιόν; Με τόν πιό επίφοβο από τούς έχθρους του, με τόν άπείσιον Τριέν-Κόατ!

Η έκπληξη ήταν άμοιβαία και για μία στιγμή οί δυο αντίπαλοι στάθηκαν μαρμαρωμένοι ό ένας άπέναντι στον άλλον. Έμοιαζαν σά δυο άγάλματα χωρίς ζωή.

Υστερα από τό πάθημά του στη σπηλιά, ό Μό είχε περιποιηθεί κάπως τόν έαυτό του και είχε ξαναφτιάξει τό πρόσωπό του κατ' εικόνα και όμοίωση τοῦ Σημαδεμμένου. Όπως λοιπόν ό Μό δέν περίμενε νά τόν συναιτήση έτσι άπρόοπτα μονάχο του, άλλο τόσο και ό Σημαδεμμένος δέν καταλάβαινε ποιός ήταν αυτός ό σωσίας του που τοῦ παρουσιάστηκε μέσ στη μέση τοῦ δάσους.

Γιά λίγα λεπτά οί δύο Τριέν-Κόατ, ό άληθινός και ό ψεύτικος, έμειναν κοκκαλωμένοι κοιτάζοντας ό ένας τόν άλλον.

Γιά τήν καλή του τύχη, εκείνος που συνήλθε πρώτος ήταν ό Μό. Έκανε μία άστραπιαία μεταβολή και χάθηκε μέσα στά δέντρα, προτού ό αντίκρινός του προφτάσει νά τόν πιάσει.

Ό φόβος τοῦ έδινε φτερά.

(Ακολουθεϊ)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΑΘΗΝΑ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΦΕΜΙΝΙΣΜΟΣ

Άγαπητοί μου,

ΜΙΑ καλή Διαπласοπούλα, ή Βάνδα, ζήτησε νά μάθω τί ιδέα έχω για τό Φεμινισμό. Είμαι δηλαδή στο πλευρό τής Γυναίκας που αγωνίζεται για τά δικαιώματά της, για τήν έλευθερία της, ή στέκομαι αντιμετώπιος, αντίθετος, έπως τόσοι άλλοι άντρες, γιατί νομίζω κι' εγώ πως ή Γυναίκα δέν πρέπει νάχη πολλά δικαιώματα και δέν είναι άξια για μεγάλη έλευθερία; Όχι, παιδιά μου. Είμαι από κείνους που εύνοούν κι' υποδοχούδιν όσο μπορούν αυτόν τόν άγώνα, γιατί τόν βρίσκω εύλογο και δίκαιο. Πάει ό καιρός που οί άντρες έπίστευαν πως ή Γυναίκα δέν είναι άνθρωπος παρά ως ένα βαθμό, και που ξεχώριζαν δλωσδιόλου τ' άνδρικά από τά γυναικεία έργα. Η έπιστήμη, μά και ή πείρα, έδειξαν πως σ' αυτό καμμία διαφορά δέν υπάρχει. Ό,τι μπορεί νά κάμνη ένας άντρας μπορεί νά τό κάμνη και μία γυναίκα. Αν υπάρχουν μερικά πράγματα που τά κάνουν καλύτερα οί άντρες, υπάρχουν άλλα που τά κάνουν

καλύτερα οί γυναίκες. Άπ' αυτό έπέρχεται μία έξίσωση και στις σωματικές και στις ψυχικές ή διανοητικές δυνάμεις. Άρα κι' ή Γυναίκα είναι άνθρωπος όσο κι' ό άντρας. Και τή στιγμή που φυσικώς δέν διαφέρουν καθόλου, δέν πρέπει νά διαφέρουν ούτε κοινωνικώς. Τά ίδια δικαιώματα που έχει ό άντρας πρέπει νά τάχη κι' ή Γυναίκα. Και τήν ίδια έλευθερία που χαίρεται εκείνος πρέπει νά τη χαίρεται κι' αυτή. Έτσι λέει ή ήθική, ή δικαιοσύνη, ή συνείδηση, ό ανθρωπισμός. Τό αντίθετο δέν μπορεί νά τό λέη παρά ή πρόκληση ή τό συμφέρο.

Και δυστυχώς, ή πρόκληση είναι ακόμα ριζωμένη. Πολλοί άντρες, και σήμερ' ακόμα, πιστεύουν πως ή Γυναίκα είναι κατώτερο πλάσμα κι' άνάξιο. Έχουν δηλαδή τήν ιδέα των παλιών τους προγόνων, που θεωρούσαν τή Γυναίκα σχεδόν δούλη, και τήν έκλειναν στο γυναικωνίτη, και τήν περιόριζαν στις δουλειές τοῦ σπιτιού, κι' έκαναν νόμους εναντίον της — άφοῦ ούτε νά κληρονομήση τόν πατέρα της δέν τής έδιναν τό δικαίωμα όταν είχε άδερφό! — και δημιουργούσαν κοινωνικά έθιμα, δυνατό σά νόμους, που άποτελούσαν για τή φυλακισμένη τοῦ γυναικωνίτη φραγμούς άνυπέρβλητους. Άπό άταξισμό λοιπόν οί περισσότεροι άντρες πιστεύουν ακόμα πως ή Γυναίκα πρέπει νά μείνη δούλη. Υπάρχουν όμως και πολλοί που αντίστέκονται στην άπελευθέρωσή της από κακώς έννοούμενο συμφέρο. Γιατί φοβούνται τόν άνταγωνισμό τής Γυναίκας στά διάφορα επαγγέλματα, τ' αποκλειστικώς τάχα άνδρικά. Μαμμές και νοσοκόμες, σάς λένε, νάχουμε, μάλιστα! Και θεατρίνες, και μπαλαρίνες, και τραγουδίστριες, και πιανίστριες, και δασκάλες, έστω και καθηγήτριες. Μά και γιάτρισσες; και δικηγόρινες; και βουλευτίνες; και δημαρχίνες; και ύπουργίνες; Και καλά νά εργάζονται στά έργοστάσια τάγράμματα φωχοκόριτσα; μά και στά έμπορικά γραφεία τά γραμματισμένα, και στις τράπεζες; και στά ύπουργεία; και στά ταμεία και παντοῦ; Μά τότε δέν θά μείνη θέση ή θεσούλα για μάς τούς άντρες! Και θάναγκαστούμε νά μένουμε στο σπίτι, νά μαγειρεύουμε ή νά νταντεύουμε τά παιδιά! Και ποιός Θεός τό θέλει νά κατανήσουμε οί άντρες γυναίκες, έπιτρέποντας στις γυναίκες νά γίνουν άντρες;

Αυτοί, βλέπετε, που εναντιώνονται στο Φεμινισμό από συμφέρον, άναγνωρίζουν όχι μόνο τή φυσική ισότητα τής Γυναίκας, αλλά ίσως και κάποια της ύπεροχής, άφοῦ τή φοβούνται τόσο. Και προσπαθούν νά περιορίσουν τήν έλευθερία της εν γνώσει πως κάνουν μίαν άδικία και μίαν άσυνειδησία. Για τοῦτο μού φαίνονται πολύ λιγώτερο δικαιολογημένοι οί αντιφεμινιστές αυτοί από τούς άλλους, που καλή τή πίστει τουλάχιστο άντενεργούν, με τήν άτιχιστική ιδέα πως ή Γυναίκα είναι κατώτερη κι' άνάξια. Φυσικά, κι' αυτοί κι' εκείνοι βρίσκονται σέ μίαν άξιοθρήνητη πλάνη. Αυτοί, γιατί δουλεύουν σέ μία πρόκληση, που δέν ταιριάζει σ' άνεπτυγμένους ανθρώπους σημερινούς. Εκείνοι, γιατί κάνουν ένα λανθασμένο λογαριασμό. Κι' είναι τόσο εύκολο νά βρεθώ τό λάθος του! Όταν ή Κοινωνία θάποτελγεται από άντρες κι' από γυναίκες με τίς ίδιες ικανότητες και τά ίδια δικαιώματα, θά τής είναι δλωσδιόλου άδιάφορο αν τήν εργασία που χρειάζεται να τήν κάνουν γυναίκες ή άνδρικά κεφάλια, αν δηλαδή τίς θέσεις που διαθέτει, θά τίς έχουν περισσότεροι άντρες ή περισσότερες γυναίκες, ή μισοί και μισοί. (Γιατί θάταν οὔτοπία νά φανταστούμε πως οί γυναίκες θά έκτοπίσουν δλωσδιόλου τούς άντρες; γίνεται αυτό;). Μ' αν τό Σύνολο δέν έχη νά πάθη τίποτα, ούτε ή Οικογένεια μπορεί νά φοβόται. Γιατί τί θά τή νοιάζει κι' αυτήν αν, για τή συντήρησή της, θά εργάζεται μόνον ό πατέρας ή κι' ή μητέρα, μόνον ό γιός ή κι' ή κόρη; Άς ιδούμε λίγο τί γίνεται σήμερα στις διάφορες οικογένειες, για νά κρίνουμε και για τό μέλλον. Νά, παραδείγματος χάρη, μία οικογένεια από πέντε άτομα: πατέρα, μητέρα, ένα γιό και δυο κόρες. Ό πατέρας είναι έμπορος που δέν μπορεί νά πλουτίσει. Η μητέρα, πρώην δασκάλα, άφοσιώθηκε κατόπι στά παιδιά της και στο σπιτικό της. Ό γιός βγήκε μέτριος, δέν είναι για μεγάλα πράγματα. Τό ίδιο σχεδόν κι' ή μία από τίς κόρες — δέν μπορεί νά γίνη παρά μία καλή νοικοκυρά. Άλλά ή άλλη είναι τζένιο! Τά πάντα μπορεί νά κάμνη αυτή, κι' ύπουργίνα θάταν άξια νά γίνη. Γιατί λοιπόν ή οικογένεια νά μή μπορεί νά στηριχθώ σ' αυτήν; Γιατί νά μήν έχη τό δικαίωμα νά τή βγάλει έξω, νά τή σπουδάση, νά τή διορίση, νά τήν κάμνη νά εργασθώ κατά τήν ικανότητά της και τήν άξία της; Έπειδή είναι γυναίκα; ή έπειδή έχει άδερφό που... θά τοῦ παίρνει τή θέση; Όποιος θά ισχυριζόταν τέτοιο πράγμα, δέν θάταν σωστός, δίκαιος κι' ήθικός άνθρωπος...

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΜΙΑ ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ

Μικρό νησάκι μου, άγαπημένο, Έδω στά ξένα σε νοσταλγώ. Τ' άγνό σου άρωμα τό μυρωμένο, Ό! πως τό θέλω, πως τό ποθώ!

Τή γύρω θάλασσα, τήν άμμουδιά σου, Τόν έάστερό σου τόν ουρανό, Τή μάγα φύση σου, τήν άγκαλιά σου, Ό! τό σπιτάκι τό πατρικό!

Τά μύρια κάλλη σου, τήν όμορφιά σου, Τά πλάνα βράδια σου, τά μαγεμένα. Τήν έσοχούλα σου, τή μυρωδιά σου, Άλοί! όνειρατά για μέ χαμένα!

Σέ σένα έβρισκα για λίγο λήθη Σάν κάποια θλίψη βαθιά μου ζούσε. Στά σιδεντράκια σου τ' άπειρα. Πλήθη, Σ' αυτά ή καρδιά μου χαρά ζητούσε.

Μά μοίρα άπονη πόσο σκληρή! Μās πέταξ' άκαρδα από σιμά σου, Μās έφερο' άθελα σέ ξέννη γή Μακρυνά άπ' τά κάλλη σου, τά θέλη- [τρα σου.

Μικρό νησάκι μου, άγαπημένο, Έδω στά ξένα πως σε ποθώ! Στο άγιο χώμα σου τό μυρωμένο. Ό! πόσο θέλω κεί νά ταφώ!

Νυφούλα τ' Ούρανοῦ

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ

Έφτασε και φέτος τό φθινόπωρο και τό υποδεχτήκαμε με κρύα καρδιά.

Σέ μία έβδομάδα θά έγκαταλείψουμε τό χαριτωμένο νησάκι που φιλοένησε τήν τρελλοπαρέα μας δυο μήνες τώρα. Είναι ή τρίτη χρονιά που περνούσαμε έδω τό καλοκαίρι μ' άτέλειωτα γέλια και χαρές.

Τίς τελευταίες όμως αυτές μέρες μάς κόπηκε τό κέφι. Ό φτερινός Σεπτέμβριος δέν έμοιαζε με τούς περασμένους. Κάποια επίμονη σκέψη μάς βαρύνει αυτές τίς ήμέρες. Άπό τά πέντε μέλη τής παρέας οί τρεις θάλασαν φέτος ζωή. Ό Ντίνος κι' ή Ρίτα θάφευγαν για τήν Άθήνα νά μπουνε στο Πανεπιστήμιο. Η Φανή θά πήγαινε στις καλογηιές. Μόνο ό Τάκης κι' ή Μαίρη είχανε αλόγη ένα χρόνο στο Γυμνάσιο.

Συμμαζεψτήκαμε σήμερα τ' άπόγευμα στην άκροθαλασσιά μελαγχολικοί. Καθήσαμε στη συνηθισμένη μας θέση, στην άκρη ενός μακρόστενου βράχου, που προχωρούσε κάμποσο στη θάλασσα και μάς έδινε λίγο τήν έντύπωση ότι βρίσκομαστε στο βαπόρι.

Έμεις, που θάτανε αδύνατο νά κάτσουμε δυο λεπτά ήσυχοι, χαζεύαμε τώρα μία όρα τή θάλασσα χωρίς νά λέμε τίποτα.

— Ποιός ξέρει, παιδιά, αν τοῦ χρόνου θάμιαστε πάλι μαζί, αποφάσισε κάποιος νά μιλήση.

Η Ρίτα κι' ό Ντίνος είναι οί λιγώτερο δυσαρεστημένοι. Η χαρούμενη προσμονή τοῦ άγνωστου μετράζει τή λύπη τους, που θά μάς άποχωριστούν.

— Έννοια σας παιδιά, θά σας γράφουμε τακτικά, μάς λένε...

Υποσχέσεις πολλές, κι' ύστερα έρχεται ό άνεμοστρόβιλος των μαθημά-

των, των καινούργιων γνωριμιών, και τά συνεπαίρνει όλα.

Η Φανή γρινιάζει και με τό δικιο της. Δέ θέλει νά πάη εκεί που τή στέλνουν.

— Για φαντασθήτε νά βρεθώ σέ ξένο δλωσδιόλου περιβάλλον, νά μήν άκούω τί γλώσσα μας. Σάν τό συλλογιέμαι με πιάνει άπελπισία.

— Κι' έμεις, βρε παιδιά, τί θά κάνουμε μόνοι μας οί δυο; παραπονιούνται ή Μαίρη κι' ό Τάκης.

Κάποιος άόριστος φόβος για τό μέλλον κατακαλάζει μ' άτέλειωτη πίκρα μέσα μας. Ίσως νάναι και τό προαίσθημα, ότι θάργησουμε πολύ νά σμίξουμε μαζί πάλι όλοι, και τότε ποιός ξέρει αν θά ταιριάζουμε όπως τώρα. Ποιός ξέρει αν δέν θάχουμε χάσει ως τότε τή τορινή άφέλεια και ξεννοιασία. Άκόμη λίγο και θά κλάψουμε.

— Μνήσθητι μου Κύριε! Καλέ τί πάθατε;

Ήταν ή γριά μας ύπηρέτρια ή Βαγγελιά, που τή ζουραίναμε πάντα με τίς άταξίες μας. Ήρθε κι' αυτή νά πάρη τόν άέρα της έδω, και βλέποντάς μας για πρώτη φορά έτσι ήσυχους ξαφνιάστηκε και πλησίασε νά δη τί πάθαμε.

— Μνήσθητι μου Κύριε, μπά σέ καλό σας... Έλεγε, ξανάλεγε μ' άπορία κι' ήταν τόσο άστεία, που μπήξαμε τά γέλια.

Γελούσαμε πολύ, ίσως πιο πολύ για νά δικαιολογήσουμε κάποια δάκρυα, που μάς είχαν άνεβεί στά μάτια.

Μικρομέγαλη

ΑΠΟΧΩΡΙΣΜΟΣ

Άχ! έλα πιά Λέλα! Μή μάς τυραννάς μ' ένα τέτοιο άστείο! Πές μας στά σοβαρά θά φύγης;

— Ό! δέν άστειεύομαι! Είναι ή πραγματική αλήθεια. Νά ξέρετε, άγαπημένες μου πόσο πονώ γι' αυτό!

Δέν χωρούσε πιά άμφιβολία ή Λέλα μας, ή άγαπημένη μας συμπαθήτρια θά έφευγε. Τό διαβάσαμε στο πρόσωπό της, στο περίλυπο βλέμμα της. Όλα μαρτυρούσαν τόν βαθύ πόνο της καρδιάς της. Και γύρισε τό βλέμμα της άλλου για νά μήν άνταμώση τά δικά μας και νοιώσει τό χωρισμό μας πιο κοντά.

Κι' έμεις κοιταζόμαστε και τά βλέμματά μας σαν νά ζητούσαν νά εξηγήσουν τό πως είναι δυνατόν νά συμβή ένα τέτοιο πράγμα σέ μάς που έπί οκτώ χρόνια ζούμε μαζί σαν άδελφούλες. Αλήθεια ήταν τόσο ξαφνικό, τόσο σκληρό αυτό. Νά χωρισθούμε — ίσως για πάντα — νά μή βλέπομαστε πιά, κι' εκείνη νά βολέκεται σέ μία πόλη τόσο μακριά από μάς!

Άχ! πόσο μάς κόστιζε! Πόσο ή γλυκεία συντροφιά της ήταν για μάς πολύτιμη! Και τώρα σέ μία γωνιά της αλύης ή άχώριστη πεντάδα άναπολούσαμε τά παλιά περασμένα μας χρόνια. Βλέπαμε τούς εαυτούς μας μικρά κοριτσάκια με κάτι φουσανάκια κοντά κοντά. Ήταν ή μέρα τοῦ πρώτου γνωριστήκαμε. Μόλις είχε έλθει άπ' τήν Έλλάδα. Κι' έτσι μικρούλα καθώς ή-

ταν με κάτι μαύρα τσαχπίνια ματάκια μάς έκαμε μία ζωρή έντύπωση.

Πόσος καιρός από τότε! Πόσα έπεισόδια δέν ζήσαμε μαζί! Πόσες χαρές, πόσες λύπες! Και νά τώρα ή Λέλα μας φεύγει μακριά από μάς, μακριά άπ' τήν παρέα μας, μακριά από τήν έννοιαστή ζωή μας για νά μάς άνταμώση ίσως πιο άργά μεγάλες, σοβαρές, άλλιώτικες...

Οί μέρες κυλούσαν γοργά ήσυχες και μελαγχολικές χωρίς τίποτα νά ταραχή τήν προσήλωσή μας στά παρελθόντα και στά μέλλοντα. Οί νύχτες έσθοναν πίσω τους τίς μέρες κι' οί μέρες τίς νύχτες, ως που ξημέρωσε κι' ή μέρα, που έμελλε νά συντελεσθώ εκείνη που τό τόσο μάς τρώμαζε τήν πρώτη στιγμή.

Ήταν ή μέρα τοῦ άποχωρισμού: σύντομα θά έφθανε ή στιγμή που θά ρίχναμε στη Λέλα μας τήν τελευταία ματιά.

Η τελευταία συνάντηση είχε όρισθεί. Τ' άπόγευμα όλες θά έρχονταν σέ μένα και θά χορεύαμε, θά τραγουδούσαμε. θά γελούσαμε και δέν θ' άφήγαμε ούτε στιγμή νά μάς κυριεύση ή θλίψη.

Κι' έτσι κι' έγινε. Ήλθαν χαρούμενες και ζωηρές κι' άρχισαμε νά γέλια, τ' άστεία, τίς διηγήσεις. Κι' όμως κάτω από κείνο τ' άνοιχτό, τό σπαρταριστό γέλιο τί χτυποκάδι κυβόταν!

Κάποτε-κάποτε τά γέλια μονομιās σταματούσαν, σοβαρευόμαστε για μία στιγμή, μά μόλις τά βλέμματά μας συναντιόνταν βαθειά κι' όνειροπόλα άρχίζαμε άμέσως νέα κουβέντα.

Έτσι ή ώρα σιγά-σιγά περνούσε χωρίς νά τήν καταλαβαίνουμε, όταν ξαφνικά τό ρολόι κτύπησε έπτά φορές! Ήταν τό σύνθημα, ένα σύνθημα λυπηρό που θά έφερνε πίσω του τό χάος, τό κενό.

Σάν ήλεκτριζμένες σηκωθήκαμε μονομιās και τά πρόσωπά μας πήραν μίαν άλλη έκφραση λές κι' έτοιμαζόμαστε κάτι σπουδαίο νά έκτελέσουμε. Ήταν ή μοιραία στιγμή, θ' άποχωριζόμαστε! Ό! πόσο οί καρδιές μας κτυπούσαν δυνατά! Όρθιες μπροστά στο τραπέζι άναλλάσσαμε γρήγορα κι' άναποφάσιστα βλέμματα, όταν κάποια από μάς διέκοιμε τή σιωπή.

— Λοιπόν παιδιά τί κάνουμε; Είναι ώρα!

«Είναι ώρα!» ω! πόσο αυτές οί λέξεις μάς έάφνιασε! «Είναι ώρα!» είναι ώρα!» τί βαθύ αντίτυπο είχαν στην καρδιά μας! Ναι! έπρεπε ν' άποχαιρετισθούμε. ν' άποχαιρετισθούμε για τελευταία φορά! Ναι! αλλά πού; Έδω στο σπίτι; Χμ! πως; Άφού θά τήν συνοδεύαμε λιγάκι. Στο δρόμο λοιπόν; Ό, ούτε τόσο! Έ, τότε στο σχολείο.

Θαυμάσια! Στο σχολείο μας! Εκεί που γνωριστήκαμε, εκεί που ξεννοιαστο άφήσαμε τό γέλιο μας ν' άντηρήση χαρούμενο και δροσερό, εκεί θ' αφήναμε και τό τελευταίο μας αντίο, τό τελευταίο μας φιλή. Εκεί ήταν ό καταληλότερος τόπος, ό τόπος όπου πραγματικά θά νοιώθαμε τόν άποχωρισμό. Και ξεκινήσαμε! Σέ λίγη ώρα, νά μας, εκεί σέ μίαν άκρη τής αλύης δίναμε τό τελευταίο φιλή στη Λέλα μας που σάθηκε για μάς μία άλησμόνητη συμπαθήτρια, και κλείσαμε μ' αυτό τό όκτώ άξέχαστα χρόνια που μαζί της ζήσαμε, ίσως τά πιο ευτυχισμένα χρόνια τής ζωής μας, τά χρόνια που αφήνουν τίς

Ἡ Διαπλάσις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: *Χανιωτοπούλιν* (ὡς ἔγιναν καλά τ' αὐτὰ καὶ δὲν πειράζει, στήν Ἀθῆνα ἔρχεται τοῦ χρόνου μέτῃ τῇ τύχῃ σου. νὰ μείνῃς ἑνα-δύο μῆνες, κι' ὅχι λίγες ἡμέρες ὅπως ἀν' ἐρχόσουν τώρα.) Ὑπερασπιστὴν τῆς *Παρθένου* (πολὺ καλὰ πέρασες τοῦ καλοκαιρί, ἀφοῦ δὲν ἀφῆσες καὶ τὰ μαθήματα) σ' εὐχαριστοῦ πολὺ πού φροντίξεις τόσο γιὰ τὴν διάδοσή μου. ἔστειλα τὰ φύλλα στοῦ νέου μου φίλου καὶ τὸν χαίρετώ.) *Δευκὴν Καμέλιαν* (χαίρει πολὺ γιὰ αὐτὰ πού μοῦ γράφεις) τετράδια θὰ σοῦ σταίλω μόλις μοῦ τυπώσουν. γιατί μοῦ τελείωσαν· περιμένω.) *Κύνκειον Ἄσμα* (καλὰ ἔκμαρες) θὰ σοῦ πῶ ἅμα τὸ διαβάσω μετ' ἡ σειρά του.) *Ναπολέοντα Βοναπάρτην* (ἔστειλα· περίμενε) *Εὐδαίοντην Κασοῦλιν* (ἔλαβε·) ἴσως τὸ προηγουμένον χάθηκε, ἴσως καὶ νὰ μαθεῖς τὴν τύχην του στοῦ μεταξύ· δὲν μπορῶ, βλῆσαι, νὰ θυμοῦμαι.) *Περβολάτε* (ναί, καὶ στοῦ σχολεῖο ἀγάπῃ σὲ περιστοιχίζεις) τῶρα θὰ παίρνῃς καὶ τὸ φυλλάδιό μου ταχτικά· εὐχαριστῶ

